

Giáo lý căn bản -25

Kalama tri ân đh anhlibrary ghi chép.

[17/07/2024 - 02:07 - anhlibrary]

Thưa với đại chúng, cách đây hai hôm có một người quen với chúng tôi nhắn tin hỏi thăm. Một cách tình cờ, người này có nhắc đến chuyện là sẽ thu xếp, dọn dẹp lại phòng đọc sách. Họ cũng nói thiệt với chúng tôi là nhiều quá đọc không hết, không có thời gian đọc, rồi đọc không hiểu. Phần lớn cái chủ yếu là họ nói đọc không hiểu, rồi có sách thì đọc không hiểu, có sách thì họ đọc không có cảm hứng, rồi đọc không hiểu, rồi không cảm hứng là thấy hết một mớ rồi, phần còn lại là nó quá nhiều không đủ thời gian, không có đủ thời gian, phải sắp xếp lại. Thì họ kể mình nghe chuyện đó thì họ thấy chuyện đó cũng bình thường, mà bản thân tôi lúc đó cũng thấy bình thường, nhưng mà sau khi tắt máy rồi đó, thì tôi cứ giật mình nghĩ đến một chuyện. Đó là nếu mình tin Phật, nếu mà mình tin Phật thì mình sẽ thấy rằng là cơ hội mà một vị Phật xuất hiện ở đời và truyền dạy Chánh pháp rất là hiếm hoi. Cơ hội mà một vị Đức Phật ra đời rất là hiếm hoi. Thì dĩ nhiên trong lớp mình ở đây có những người không phải là Phật tử hoặc là sắp trở thành Phật tử, thì nghe chúng tôi nói chữ hiếm hoi các vị khó hình dung. Chúng tôi chỉ gợi ý một chuyện thôi. Tức là trên đời này nè mà tìm được một người mà có hùng tâm tráng chí, biết nghĩ đến chuyện lớn vượt khỏi cái biên giới của bản thân, vượt khỏi biên giới của gia đình, vượt khỏi biên giới của sự nghiệp, của tiếng tăm, của quyền lực, thì rất là khó. Vượt khỏi cái biên giới của bản thân có nghĩa là kiếm sống để nuôi thân. Vượt khỏi cái ranh giới đó mà lên được ranh giới biết lo cho gia đình, vợ chồng, con cái, Cha Mẹ, phải không? Rồi biết vượt khỏi cái đó mà biết đầu tư cho công ty, hãng xưởng, nhân công, cộng sự. Rồi biết vượt khỏi cái đó để mà lo chuyện của thiên hạ trong một xã, ấp, quận, huyện, tỉnh, miền vùng, khu vực, rất là khó. Người mà biết vượt khỏi biên giới của bản thân, của gia đình, để mà lo chuyện thiên hạ rất là khó. Sau cùng là cái người mà có được lòng Đại Bi nghĩ về muôn loài rất là khó, khó tìm, khó lắm luôn. Thí dụ như thánh Gandhi, thì phải nói là tấm lòng của ông trời biển, nhưng mà cũng quần quanh Ấn Độ thôi. Còn bà Teresa thì phải nói là bà có trái tim phải nói là mệnh mông, nhưng mà mình cũng phải xét lại, nó cũng có những giới hạn nhất định, chứ không thể nào... Thí dụ như trong lòng bà Teresa làm sao mà có một cái sự tương đồng giống hệt nhau giữa những người mà bà giúp đỡ, có những người Chúa và không phải Chúa, phải không? Rồi chưa kể là Châu lục, ví dụ như tâm tình của bà đối với người Châu Phi, đối với người Cộng sản, đối với người không Cộng sản, khác nhau chứ, khác chứ. Những người mà mình biết rằng không có tin Chúa hoặc là chống Chúa mà bây giờ họ đang khổ thì bà có thương họ nổi không? Giả định như mà có thương thì cái thương đó làm sao mà giống được với những người đồng đạo với bà. Thí dụ như vậy. Chưa kể những người nạn nhân, những người dân khổ mà đồng hương của bà thì bà lại thương họ theo một cách khác, khó lắm. Cho nên chỉ riêng cái thương thôi đó, mà tìm cái mà người trải lòng ra để thương muôn loài đã khó. Cái khó thứ hai nữa là bên cạnh cái thương đó có được một cái tư duy minh triết, thấu đáo được lẽ đời, biết được cái gì là cái quan trọng, cái gì là chuyện cần làm, và biết cái cách nào để mà chuyển tải, để mà trao truyền lại cái biết đó cho người khác. Khó, khó lắm lắm luôn.

Một cái biết vượt khỏi mọi cái hạn cuộc, mọi cái biên tế, một cái bờ mé rào cản của trí tuệ đại chúng, vượt lên tất cả những cái nhìn đó, có được cái nhìn phổ quát sâu và rộng không giới hạn. Thì như vậy mình thấy chỉ hai cái là Bi và Trí. Chỉ riêng cái Bi là đã tìm không ra

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

rồi làm gì có vụ Trí. Mà Phật là cái người có cả Bi lẫn Trí. Mà Bi Trí mà đi tới nơi đó, thì sẽ tự nhiên ra cái Dũng, không sợ gì hết, không sợ. Khi cái thương và cái hiểu mà nó tới mức rồi đó, thì không có sợ gì hết, dẫn tới cái chuyện là không sợ. Và này giờ tôi lạc đề khi tôi nói nhiều về Đức Phật để cho thấy rằng chúng ta dầu muốn dầu không, dù biết hay không, có lưu ý hay không, thì chúng ta vẫn phải già vẫn phải chết, chúng ta có bao nhiêu trách nhiệm với gia đình, với thiên hạ, thì chúng ta vẫn không thể quên được trách nhiệm với bản thân. Sẽ có một ngày mình chết. Chết rồi sẽ đi về đâu? Giả định như mình không phải là người Phật tử, mình không có tin kiếp trước, kiếp sau, nhưng ít ra cũng phải biết có chút thao thức chứ, phải không? Mình cũng phải thao thức. Hồi đó giờ mình không có tin kiếp trước, kiếp sau, luân hồi, quả báo, mình không tin, nhưng ít ra đó là mỗi khi nghĩ về cái chết mình cũng nghĩ tới đó nó hết rồi nó còn cái gì nữa? Đây. Và nếu mà là người Phật tử thì chúng ta càng phải chú ý nhiều hơn nữa đời sống hiện tại, sống sao mà mình an lạc, người chung quanh an lạc, và sau cùng là cái chết an lạc. Và giả định như có kiếp trước, kiếp sau, thì kiếp sau cũng phải là kiếp sau an lạc. Và cái gì làm nền tảng cho cái sự an lạc đó? Chính là nhận thức. Mà cái gì là nền tảng nhận thức đó? Chính là kiến thức. Tôi nhắc lại. Cho dù chúng ta không phải là Phật tử, nhưng mà khi chúng ta có những thao thức chúng ta phải có cái tìm hiểu, và tôi gọi cái tìm hiểu đó là kiến thức. Nếu quả thật mình thấy chuyện đó quan trọng, thì tôi không có nói là quý vị phải đọc hết tất cả sách vở trên cuộc đời này, nhưng ít nhất là những cuốn nào mình đã chọn mình đem về phải đọc. Tôi đang nói những quyển mà mình chọn nha. Chứ tôi chưa hề nói là các vị vào chùa đọc hết thư viện nha. Tôi chưa bao giờ nói câu đó nha. Quý vị có muốn làm cũng không nổi đâu, nha. Tôi đang nói là quý vị đọc hết những cuốn mà quý vị đã chọn, đã mua, đã thỉnh về đó, đọc cho hết. Không hiểu thì đi hỏi. Còn quý vị hỏi là hỏi ai? Thì cái đó là quý vị trên 18 tuổi mà quý vị hỏi tôi câu đó. Hỏi ai tự mình biết chứ. Tăng ni, Phật tử, Thầy bạn trùng trùng giữa biển người mênh mông thì mình coi cái người nào mình tin mình tới mình hỏi. Còn quý vị lại hỏi tôi tiếp, ai là tin được? Thì cái chuyện quý vị làm sao tôi biết được. Ít ra phải có người để mình tin, để mình hỏi.

Thì sau cuộc nói chuyện ngày hôm qua, tôi nghĩ đến một chuyện thế này, muốn có một hướng đi là mình phải có nhận thức, mà muốn có nhận thức mình phải có kiến thức, mà kiến thức nguồn nào ra? Nguồn nào ra cái kiến thức này? Nguồn nào? Kinh sách. Tăng ni là địa chỉ tham khảo hoặc là hỗ trợ phần nào đó thôi. Chứ phần lớn còn lại vẫn là trách nhiệm của chúng ta, nha. Thì trong bài giảng chiều nay, tôi, muốn nói đến những cái cách mà gọi là lưu giữ kiến thức, lưu giữ kinh điển, lưu giữ sách vở, nó có nhiều cách.

Cách một: Tìm một cái tủ, một cái giá sách, mình thấy là đủ chứa, rồi để trong một căn phòng mà mình thấy là thích hợp nhất. Như vậy thì cách một là tích lũy kiến thức bằng những kệ sách, bằng những giá sách, bằng những tủ sách, trong một căn phòng đọc sách nào đó. Đó là cách một.

Cách hai: Lưu trữ kiến thức bằng cách ghi chép lại những điều mình tâm đắc nhất, khi mình đọc hay khi mình nghe, mình học với ai đó, chuyển nó vào trong những cuốn vở ghi chép, là cách hai.

Tôi nhắc lại nha: Cách một là những giá sách như tủ sách. Cách hai là mình lưu trữ lại, mình ghi chép lại những cái gì mà mình thấy là tâm đắc nhất, cái gì mình thích nhìn, mình hứng thú nhất, thú vị nhất.

Cách ba: đó là thường xuyên gặm nhấm, thấm thía, tư duy, trong mỗi tình huống.

Cách một là Trí văn. Cách một là ghi chép những cái gì mà mình thấy là tâm đắc nhất. Còn cái tủ sách, giá sách, đó là nó cũng nằm trong ba "trí", cái đó nó nằm bên trách nhiệm mấy

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

cái tử. Còn nói về phía mình, cái tử nó chứa giùm, nhưng mình phải học, phải đọc, phải nghe. Rồi bước hai là phải thường xuyên tư duy sống nhiều trong đó. Có một chuyện các vị chắc chắn để ý thấy, Tôi, người đang nói chuyện đây, không phải Mẹ tôi để tôi ra tự nhiên tôi biết mấy cái này. Hoặc là

không phải là vì trong phòng tôi có một tủ sách lớn, thế là tôi nói được, NO, NO, đâu có được, đâu có phải, đâu có phải. Thứ nhất là không phải Mẹ để ra tôi có. Thứ hai, không phải là tôi đi mua, tôi thỉnh hết sách trong thiên hạ, tôi để chất đầy phòng, chất sách xong tôi bèn nói được, NO. Tôi phải sống với sách. Các vị để ý coi, tôi phải sống với sách, các vị có thù, có ghét, có khinh bỉ tôi cỡ nào, nhưng các vị phải đồng ý cái đó. Tôi không thể nào mà chứa sách xong để một phòng, tôi bung ra tôi nói, hoặc là tôi chỉ đọc lướt qua, tôi đọc thuộc lòng xong tôi ra tôi nói, NO. Tôi phải có tư duy chứ, phải có tư duy. Đó là bước hai. Vậy bước một là mình học, mình nhớ, mình ghi chép, đó là bước một. Đó là Trí vấn. Mà bước hai là phải tư duy, phải tư duy, biết suy nghĩ thâm thía, phải biết kết nối cái biết này với cái biết kia thành ra là một hệ thống. Bước ba đó là đưa vào giai đoạn hành trì. Trong thực tế thực tiễn, phải hành trì. Thế nào trong room này cũng có người hỏi hành trì có nghĩa là phải xếp bằng, phải nhắm mắt, phải đốt hương, phải ngồi trước bàn Phật? NO, NO, NO. Hành trì mà hiểu như vậy là chết rồi. Cũng giống như mình nghe bốn chữ: chăm sóc sức khỏe, là mình phải nghĩ là phải có bác sĩ, phải có y tá, phải có ống chích, phải có một tủ thuốc, phải có pharmacy kế bên, bệnh viện kế bên, phòng mạch kế bên, là chết rồi. Cái chăm sóc sức khỏe ở đây các vị hiểu theo nghĩa rộng nhất dùm tôi được không? Thì hành trì lời Phật cũng giống như bốn cái chữ, bốn cái chữ hành trì lời Phật nó giống hệt như là bốn cái chữ là giữ gìn sức khỏe vậy đó. Y chang vậy đó. Giữ gìn sức khỏe là ăn cẩn thận, uống cẩn thận, hít thở cẩn thận, phải không? Sinh hoạt cẩn thận, thuốc men cẩn thận, thường xuyên vận động, đầu óc lạc quang hướng thượng, phải không? Tích cực. Gom hết mấy này lại gọi là chăm sóc sức khỏe. Nếu mà như tôi vừa làm một dây như này giờ, ăn uống, thuốc men, vận động vậy đó. Thì mấy cái này mình phải thực hiện trong từng phút, chứ không có cần phải lên bàn ăn mới gọi là ăn uống đàng hoàng, NO. Mình đang đi ngoài đường mình vẫn phải niệm cái câu ăn uống cẩn thận, chứ không cần phải lên bàn ăn mới niệm câu đó, phải không? Rồi vận động cơ thể đâu có cần phải đứng cái giờ, đứng cái giờ chạy bộ, đứng cái giờ tập tạ, đứng giờ Gym, đứng giờ Fitness NO. Ở không đứng mình nhón nhón chân vậy nè, nhón nhón nhón chân, cũng là cách vận động. Sáng dậy tranh thủ dậy sớm, bước ra ngoài quơ quơ vài cái, đó là vận động. Chứ không nhất thiết mình phải có một cái phòng tập Gym, NO. không phải, hiểu vậy là chết rồi. Thì hành trì lời Phật cũng vậy. Hành trì lời Phật không có đợi chúng ta phải ngồi xếp bằng, phải nhắm mắt, phải có một chỗ ngồi mới gọi là hành trì, NO. Mình làm sao mà nó không có nổi điên khi mà nghĩ về một người nào đó. Đó là hành trì lời Phật. Các vị làm sao tôi không biết. Các việc đó vị phải học đạo chứ, nha. Tại sao mà mình không có nổi điên khi mà mình nghĩ về ai đó, đọc tin nhắn ai đó, phải không? Đọc một cái dòng trạng thái gì đó trên Facebook mình không có điên. Đó là tu, đó là hành trì lời Phật, kiểm soát được mình trước cái mình thích, trước cái căm dỗ, trước cái thử thách, mà vốn trải đầy trong đời sống của mình trong 24 giờ. Có khả năng kiểm soát được cảm xúc và tâm trạng, ngôn ngữ và hành vi, đây. Cảm xúc, tâm trạng, ngôn ngữ, hành vi, trước những căm dỗ và thử thách của đời sống, từ những cái nhỏ nhất đó là tin nhắn email cho đến những chuyện lớn, lớn, lớn hơn, thì đó là hành trì lời Phật. Chứ không phải là hành trì lời Phật là mình phải xếp bằng, phải mặc áo lam, áo tràng, chuỗi hạt, phải xếp bằng nhắm mắt lim dim đốt trầm, rồi tượng Phật bên

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

trên, rồi chung quanh là coi như khói hương nghi ngút, hoa đăng ngập trời, cái đó là chết rồi. Hiểu vậy là kẹt lắm nha, rồi. Như vậy chúng ta có nhiều cách để mà gìn giữ kinh điển. Cách một là gìn giữ bằng vật vô tri, ngoại thân. Đó là tủ sách, tủ kinh, giá sách, giá kinh.

Cách hai là học tập, ghi chép.

Cách ba là thâm thía, tư-duy, gậm nhấm, tiêu hóa.

Cách bốn là đưa vào thực tiễn hành trì.

Bốn cách, phải không? Thì cách đầu tiên mình không có kể, là vì cách đầu tiên tôi nhắc lại, cách đầu tiên là cách tậ nhất. Tức là tỉnh cho thiệt nhiều về chất đầy trong tử. Cái này tôi thấy coi bộ dễ làm nhất, mà cũng là cách phổ biến nhất, trong bà con Phật tử tôi biết, là cách phổ biến nhất. Là cứ có tiền cứ quăng ra rước về thùng này qua thùng kia, ở đâu Nam truyền, Bắc phái, cứ in là mình cứ rước về hết. Cách đó dành cho cái tử, cái giá, mình không có nói. Tôi chợt nhớ đến một chuyện, cách một, cái cách mà gọi là tàng trữ kinh điển mà ở phương tiện ngoại thân, thì tôi nhớ nhiều tôi nói nhiều. Tức là trong lúc mà tư duy hôm qua giờ, tôi chợt nghĩ đến một chuyện, tôi ước ao, ước ao và tôi tin chắc rằng là trong room này có người làm được, có người. Tôi mà tôi nói tôi làm ở Kālāma thế nào cũng bị chúng chửi, vì Kālāma là chỗ cho bà con tu tập, tự nhiên mình bày cái đó, tôi không có làm Kālāma đâu. Nhưng mà ước ao trong đời làm được cái này là quý nè. Tức là thay vì bây giờ mình ghi chép toàn bộ Tam Tạng thì các vị biết tốn kém kinh khủng lắm, mà tốn kém nó không phải là chuyện quan trọng, mà cái này mới quan trọng. Ghi chép xong ai đọc? Ngày xưa cái thời mà không internet, không có sách in thì người ta mới cần đến những cái lá buông hay là những cái bia, cái đá để người ta khắc, chép kinh. Còn bây giờ các vị biết Tam Tạng mà in giấy, Tam Tạng mà Internet, Tam Tạng mà online, nhiều vô số. Cho nên chúng ta không có nhất thiết phải bỏ ra tiền muôn bạc vạn để chạm khắc. Thứ nhất, tốn tiền cái đó là chuyện nhỏ, mà chuyện này lớn: Ai đọc? Tôi kể các vị nghe cái này thấy mới nổi da gà nè. Chắc chắn là nguyên tạng A Tỳ Đàm khắc lên xong là không có ai đọc hết trơn. Nhìn vô chóng mặt lắm. Còn cái tay nào mà mê A Tỳ Đàm thì đời nào mà họ nhìn vô đó chi, họ quay về họ đọc trong sách, chứ còn mình đi tới đó mà ngồi, mà đọc từng cái bia đá, bia đá mà khắc A Tỳ Đàm, chuyện đó là 1 phần triệu không có, chứ đừng nói 1 phần ngàn, 1 trăm, 1 phần triệu không có. A Tỳ Đàm đem khắc thì ai đọc? Tạng thứ hai đó là Tạng luật. Tạng luật của tạng ni, ai? Ai vô đó đứng để mà đọc? Hai cái. Còn nếu nói để lưu trữ, này tôi mới nói. Bây giờ nó có trăm ngàn cách lưu trữ. Đâu có nhất thiết là phải tốn một núi tiền để mà lưu trữ, rồi. Như vậy thì mình thấy là ba Tạng, mình thấy Tạng A Tỳ Đàm, Tạng Luật, là không ai ngừng lại đọc rồi thì còn có Tạng Kinh. Tạng Kinh riêng cái phần mà gọi là liếc vô mà không hiểu gì đó, là nguyên cái phần Bốn Sanh Kinh. Bốn sanh là mấy câu chuyện tiền thân mà các vị đọc là mình nằm bên Chú giải chứ không phải trong Chánh tạng nha. Không phải. Trong Chánh tạng toàn là mấy câu kệ đối đáp của những nhân vật, những nhân vật mà được nhắc đến trong câu chuyện thôi, chứ còn Bốn sanh mà Chánh tạng thì hoàn toàn không có chuyện gì đi kèm, toàn mấy câu kệ nghe rất là kỳ. Tại sao không kỳ? Bởi vì đó là những mẫu đối thoại của những người mà không phải là tu hành. Thí dụ Đức Phật kể chuyện ngày xưa ông vua gì đó, ông gặp ông quan gì đó, gặp ông tướng gì đó, rồi ba người nói chuyện nhau, ông này nói vậy, ông kia nói kia, mà trong Bốn sanh Chánh tạng toàn là mấy câu nói của mấy ông không hà. Mà trong Tạng kinh mình bỏ hết cái phần mà Bốn sanh ra là mình mất hết một mớ rất là lớn. Tiếp theo là cái Tăng chi, Trung bộ, Trường bộ, Tăng chi, Tiểu bộ, thì Tiểu bộ tôi bỏ phần Bốn sanh ra, còn lại cái phần gì ta? Phần Trưởng lão tăng, Trưởng lão ni, hai cái phần này nếu không đọc chú giải, đọc cũng không hiểu, rồi. Mình khắc xong không ai ngừng nó đọc hết á. Rồi

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẨM PHỔ BIÊN

(c) www.toaikhanh.com

xong luôn. Như vậy cuối cùng thì Tạng kinh còn lại cái gì? Còn lại có Trường, Trung, Tương ứng với Tăng chi, mà vô số những bài kinh trong đó là trùng. Có ai mà đứng đó mà đọc trùng không? Không. Thứ hai nữa đó là Chánh tạng, Trung bộ, Trường bộ mà đọc không có số giải thì chỉ có hai cách: Một là đọc giống như đọc bùa vậy đó. Không có hiểu gì hết. Hai, đọc mà hiểu theo cái kiểu suy diễn, hình dung, tưởng tượng, của mình là còn chết nữa [19:43]

[18/07/2024 - 06:20 - anhlibrary]

Còn tệ hơn là không đọc nha, tệ hơn là không đọc. Muốn đọc Trường bộ; Trung bộ, là phải đọc số giải, cái commentary rất là quan trọng. Chứ còn nếu mà không có, đọc là mệt mỏi lắm. Mình tưởng mình hiểu nhưng không, mình hiểu rất là cạn, thậm chí hiểu trật nữa. Như vậy chốt lại, cái ước mơ của tôi là cái gì? Tôi mơ tôi làm một cái quần thể. Tôi tạm gọi là quần thể hang động nhân tạo, tức là có nguyên một cái quần thể, nếu mà thiên nhiên thì quá tốt, nhưng mà chắc nhân tạo thì dễ làm hơn, quần thể hang động là cái hang này nó dẫn qua cái hang kia. Mỗi hang vậy là có hang hình vuông, có hang hình chữ nhật, có hang hình tròn, có hang thì không có hình thù gì hết, muốn kê hình gì cũng được. Thì trong mỗi cái vách hang như vậy đó, nó có những tấm bằng Titan, Titan, Titanium, bên đây kê Titanium, còn trong nước kê là Titan, khắc lên đó ở trên là tiếng Phạn, dưới là tiếng Việt. Nếu mà cái công trình này làm ở trong nước. Còn nếu ở nước ngoài thì ở trên tiếng Pāli, ở dưới tiếng Anh. Vậy đó, mà mình chọn ra những bài kinh ngắn gọn, mà cốt lõi, mà dễ đọc nhất. Thí dụ kinh Chuyển Pháp Luân, kinh Tứ Niệm Xứ, những bài kinh, những đoạn kinh, những câu kinh, tin tôi đi. Những thí dụ như kinh Kālāma nè, kinh Gosinga nè, kinh Simsapā nè. Đó, những bài kinh đó đó, những bài kinh mà Đức Phật Ngài dạy như những câu mà Ngài nói cho Ngài Bāhiya chẳng hạn, hoặc câu kệ mà Ngài Assaji, Ngài nói với Ngài Xá Lợi Phất chẳng hạn, thì chúng ta khắc những bài kinh, đoạn kinh, và câu kinh đó thôi. Khắc vào những tấm Titan dày, phải dày mới được, rồi mấy tấm Titan đó mình mới gắn trong vách, vách phòng hay vách hang, đi từ phòng này qua phòng kia, mà tôi gọi là hang đó, từ cái hang này qua hang kia. Trong đó điều kiện nhiệt độ và ánh sáng ổn, phải thiết là ổn. Để cho người ta có thể ngồi thiền ở đó, người ta chiêm nghiệm cái bài kinh nào người ta thích, ngồi thiền ở đó cũng được. Thì tôi nghĩ đây cũng là một cách. Tôi nhắc lại, cái cách quan trọng nhất là người Phật tử học Đạo, gắm Đạo và hành Đạo. Còn cái chuyện này giờ tôi nói mà có vẻ hơi lạc đề là bởi tôi giả định trường hợp mà nếu thềm quá đó, mình thềm có một ngôi tháp, một cơ sở để mà cung kính Pháp bảo thì nên làm một chỗ như vậy. Thay vì chép toàn bộ Tam Tạng không ai đọc, bây giờ mình chỉ lựa những bài kinh, đoạn kinh, câu kinh, quan trọng cốt lõi nhất, cho cái người mà lơ mơ có thể thuộc lòng, có thể đi vào trong đó với một cuốn sổ tay ghi chép, nhớ. Như vậy thì...mà tôi nhắc lại là Titan nó bền, nó không có bị sét, không bị rỉ ten, mà cái màu nó cũng nhu nhả lắm, thì mình cứ ghép vô mấy vách hang, thì cái Titan thì đời đời bất diệt cho đến bao giờ Phật giáo mất thì thôi, chứ cái đó nó không bao giờ bị hư. Đi hết cái hang này qua hang kia, ánh sáng, âm thanh. Ánh sáng, nhiệt độ, còn mấy cái dân IT đó, thì họ giúp mình một chuyện, có nghĩa là mỗi một cái phòng như vậy nó có một cái tableau gồm có mấy nút bấm, ví dụ như ai muốn đọc bài kinh, đoạn kinh đó bằng tiếng Anh, Pháp, Đức, Nhật, Ý, Tây Ban Nha. Mấy cái bản dịch đó bây giờ trên thế giới có rồi, trong ba Tạng, riêng Tạng kinh là được dịch lên trên chục thứ tiếng. Thí dụ như bài kinh Simsapā chẳng hạn, cái bài kinh tấm lá đó, thì ở trên là tiếng Pāli, ở dưới là tiếng Việt. Mà bây giờ một người ngoại quốc muốn đọc cái đó bằng tiếng Đức, họ chỉ thấy mấy cái nút, lựa cái nút nào mà để chữ Deutsch hoặc là chữ German, German họ cứ bấm vô trong đó thì nó có nguyên cái màn

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIÊN

(c) www.toaikhanh.com

hình nó hiển thị nguyên cái bản dịch bằng tiếng Đức, còn không thì là bằng audio. Có nghĩa là họ chỉ đeo tai nghe vô là bấm ngay cái nút đó họ sẽ nghe nguyên bản dịch bằng tiếng Đức, ngắt thôi, ngắt thôi, bản dịch của ngay cái bài kinh, của cái đoạn kinh đó. Dân IT cái này họ làm tích tắc, trên hình thức lấy mắt nhìn chỉ có tiếng Pāli với tiếng Việt, hoặc là Pāli với Anh thôi, nhưng mà người Đức, người Do Thái mà muốn hiểu bài kinh này bằng ngôn ngữ của họ đó, họ chỉ bấm cái nút đó là nó sẽ hiển thị màn hình kế bên, màn hình ti vi kế bên cho họ coi nha, rồi.

Như vậy chúng tôi nhắc lại, chúng ta có nhiều cách để lưu trữ kinh điển. Cách một là lưu trữ trên những phương tiện vật chất vô tri như là một tủ sách, một giá sách, một phòng sách, một thư viện hoặc như một ngôi tháp, mà như tôi vừa nói nãy giờ đó. Đó là cách một.

- Cách một là lưu trữ trên vật vô tri.
- Cách hai là lưu trữ ngay ở trong cái trí nhớ của mình.
- Cách ba là lưu trữ trong cái trí tuệ nhận thức của mình.
- Cách bốn là lưu trữ ngay ở trong cái là sự hành trì của mình.

Đấy. Nói mà nhớ mình chỉ cần Niệm thôi, Niệm với Tưởng thôi. Trong 13 Tâm sở mình chỉ cần cái Tưởng. Trong 25 mình cần cái Niệm thôi. Mà qua tới cái Trí tư đó, là mình mới cần tới trí rồi đó. Tâm sở Trí. Nhưng mà qua tới cái là lưu trữ bằng cách hành trì đó, thì chúng ta cần tới 5 quyền: Tín, Tấn, Niệm, Định và Tuệ, cái đó đó, cái đó đó, cần tới cả 5 cái, nha. Thì mình muốn coi cái sự tu học của mình nó tới mức độ nào thì chuyện đầu tiên mình phải coi mình có được cái khả năng lưu trữ được bao nhiêu? Cứ thắc mắc tại sao tôi biết đạo mấy chục năm mà tôi không có tu được gì hết? Là mình tự hỏi lòng mình đi. Nấu ăn mà còn phải có nguyên liệu mà, nấu ăn phải có nguyên liệu thì tu không có nguyên liệu, là tu cái gì? Cứ vô cái kê bố thí, rồi kê thọ giới, rồi tùm lum, kê ngồi thiền mà không có dạy giáo lý là thiền cái gì? Các vị biết tôi nói 1 tỷ lần rồi. Thiền là mình làm việc với cái vô hình, vô tướng. Đó là cái tâm của mình, mà trong khi kiến thức mù tịt thì thiền cái gì? Ngộ quá đi. Rồi cứ tưởng là mặc cái áo tràng cái ngồi nguyên ngày không ăn chiều, khi không ăn chiều, không có nghe nhạc, không coi phim, thì mình gọi là giữ Bát Quan. Cái đó là một cách định nghĩa rất là tật nguyên. Giáo lý không chịu học, rồi cứ mặc cái áo tràng vô, áo đồng phục vô, cái ngồi đó, cái nói bữa nay tôi Bát Quan. Hỏi sao Bát Quan? Tại vì tôi không ăn chiều, không có nghe nhạc, mà tôi hỏi trong chùa, trong mấy cái khóa tu mà làm gì có nhạc, có phim mà để mình phạm? Mình không cần nguyên cũng không có phạm nữa. Còn cái chuyện mà ăn chiều, buổi chiều người ta không có nấu lấy khí gì ăn? Lấy cái gì mà ăn? Rồi. Vậy thì mình cứ nói mình thọ Bát Quan, nhưng thật ra đó, tôi đã nói biết bao nhiêu lần, trước cám dỗ, trước thử thách mà mình giữ mình được cái đó mới là giới. Còn đặng này mình đẩy mình vô trong một cái tình thế là muốn phạm cũng không được, rồi mình tự nhận nó là giữ giới là sao? Vậy thì giới của mình có vấn đề. Bây giờ qua tới thiền. Biết cái gì mà thiền? Vậy là giới không xong, mà thiền cũng không xong. Giờ qua tới bố thí. Mấy người mà họ bản thân họ eo hẹp về tài chánh làm sao mà bì bằng mấy người có tiền? Vậy hóa ra là bố thí của mấy người nghèo không được hay sao? Nếu mà người có học giáo lý đó, thì giàu nghèo gì bố thí cũng được. Nhưng mà nó xui chỗ không cho học giáo lý. Thế là hiểu sai chữ bố thí, nghĩa là phải có cái gì đó móc ra, đấy. Vậy là bố thí đây là nó hơi lẩn cán, lộn cộn rồi, bố thí không xong, giới không xong, thiền không xong. Qua tới Niệm Phật, các vị coi dùm tôi trong Thanh tịnh đạo. Niệm Phật không phải là cứ Nam mô là Niệm Phật, NO. Phải hiểu ý nghĩa của từng hồng danh Thế Tôn, Thiện Thế, Thế Gian Giải, Điều Ngự, Trượng Phu, Thiên Nhân Sư là cái gì? Còn đặng này

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

không có biết cái gì hết mà Niệm Phật toàn là réo không hà. Nam Mô Bổn Sư Thích Ca. Nam Mô A-Di Đà Phật, Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát. Cứ niệm mà không có hiểu nghĩa gì hết. Vậy thì rốt cuộc không học giáo lý, dầu có dự một khóa tu học mặc áo tràng, có chuỗi, có tọa cụ, ngồi trong thiền đường, mà thí không xong, giới không xong, thiền không xong. Các vị nghĩ có chịu nổi không? Thí – Giới – Thiền – Niệm Phật, cũng không xong, mà mấy chục năm như vậy. Có pháp danh nha, có pháp danh. Có giới điệp luôn, có giới điệp chứng minh luôn. Có pháp danh, có Hòa thượng Bổn sư luôn. Có chùa địa phương, có chùa Tô, chùa gốc gì tùm lum hết, mà không học giáo lý, không có biết. Thí dụ như nói là nghe người ta nói Bát Chánh Đạo, rồi Tứ đế, 12 Duyên khởi, rồi nghe nói phiền não là Thiên, Phật, giải thoát, ba la mật nè, nghe trót quót, không biết gì hết, không biết. Ngay cả những chữ như là Vô thường, Khổ, Vô ngã, cũng không biết, Thiên chi, Thiên quán, cũng không biết. Đừng có nói chuyện ghê hơn, chẳng hạn như vô học A Tỳ Đàm, học 37 Phẩm Trợ Bồ Đề đó, là còn chết dữ nữa. Mấy chữ phổ thông không biết. Thì như vậy trong phòng của mình chứa 8 ngàn quyển sách, 8 triệu cuốn sách cũng không đi về đâu hết. Phòng mình chứa đầy sách cũng không đi về đâu. Không chịu học, rồi không học lấy gì mà tư duy? Lấy gì mà hành trì? Cho nên chỉ từ một cuộc nói chuyện có mấy phút thôi, tôi giật mình. Tôi nói chết rồi, muốn nấu ăn là phải có nguyên liệu, phải có nhà bếp, phải có dao kéo thớt, phải không? Có dao, có thớt, rồi phải có nồi, có chảo, rồi phải có rau cải, mắm muối, cá thịt, rau trái, củ quả này nọ, ví dụ vậy mới nấu được. Còn đằng này không có gì hết, chỉ có cái nhà bếp không, mà không có thớt, không có dao. Có thớt, có dao, mà không có nồi niêu sơn chảo. Có nồi niêu sơn chảo mà không có rau trái, củ quả, gia vị, nước tương, nước mắm, muối đường, không có gì hết, thì lấy cái gì mà nấu? Lấy cái gì mà nấu? Rồi còn có người còn tệ nữa, nhà bếp không có, tô chén không có, dao kéo muỗng nĩa không có, nguyên liệu nấu ăn không có, mà cái này mới nặng nè, trong đầu là trót quót, cũng không biết nấu sao nữa, nguyên liệu không có, có nhiều người có kiến thức nhiều mà không biết tu làm sao, ít ra họ cũng là người có nguyên liệu không biết nấu, còn có người là trót quót luôn, chỉ được cái là đứng trước một cái chỗ mà người ta gọi là nhà bếp. Chỉ được có cái đó thôi, thì tôi nè, tôi nè, tôi đang đứng trước nhà bếp nè. Chỉ vậy thôi, chứ còn cái gì trong nhà bếp mình không biết. Cũng vậy, mình đi chùa mấy chục năm, cuối cùng mình chỉ được có một tiếng thôi là Phật tử. Rồi cái gì nữa? Đi chùa. Rồi cái gì nữa? Lễ Phật. Được có nhiều đó thôi. Rồi thêm cái nữa, tụng kinh, đi chùa, lễ Phật, tụng kinh, giống như là mình đứng trước nhà bếp vậy đó. Mình không có làm được gì ngoài ra cái chuyện đứng trước nhà bếp. Ở đây cũng vậy. Các vị nghĩ các vị là Phật tử mà các vị giống như một người đứng trước nhà bếp các vị nghĩ coi có nên không? Cái bụng thì đói oằn oại, không có gì ăn hết, mà thức ăn ngoài đời, thức ăn vật chất, mình không biết nấu người khác nấu cho mình ăn được, mình bỏ tiền ra mình mua được. Nhưng mà thức ăn tâm linh thì làm gì có chuyện đó. Thức ăn tâm linh làm gì có chuyện người ta nấu giùm mình, là một. Làm gì có cái chuyện mà mình bỏ tiền ra mình mua được thức ăn tâm linh. Các vị có bỏ ra 8 ngàn tỷ cất 15 cái học viện, 18 cái thiền viện, nó chỉ là cái công đức bố thí, chứ không phải là vì mình cất 18 cái học viện là cái đầu mình nó giỏi, phải không? Mình cất 18 cái thiền viện là tự nhiên là trí huệ mình nó nhiều, NO. Không có, cái gì chứ về tâm linh là không có lấy tiền mua được, nhớ nha. Cho nên thiếu giáo lý là không được. Thì mình có nhiều cách gọi là tích trữ kiến thức. Cách một, phương tiện vô tri thì tích trữ được kiến thức sơ cứng, là gì ta? Phương tiện vô tri có nghĩa là phòng sách, giá sách, tủ sách, kệ sách, đó là phương tiện vô tri, thì nó chỉ chứa được cái kiến thức sơ cứng là gì? Là chỉ chứa được mấy cuốn sách thôi, chỉ chứa mấy cuốn sách thôi, rồi vô sâu một chút, là

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

mình nè, nghe, đọc, học, chép, đó là bắt đầu nó vô được mớ, mà chưa, còn phải tư duy nữa. Bởi vì thầy bà thì đông lắm, đông vô số, nhưng mà mình ăn mình lựa chọn, thì mình nghe, mình học, cũng phải có lựa chọn chứ. Tôi không có tuyệt đối, tôi không có chống hay là khen bất cứ ai nha. Cái phần này là phần của quý vị, trên 18 tuổi, không bị tâm thần, không bị say rượu, không bị Alzheimer thì tự ba cái không này nè: Không tâm thần, không say rượu, không Alzheimer là các vị phải là có khả năng lựa thầy, lựa bạn, lựa đối tác, để mà trao đổi, để chịu tu học, chứ còn giờ này mà đi hỏi Sư ơi Sư, Sư cho con địa chỉ là chết. Chết dễ hơn là bày địa chỉ. Biết đâu bày. Tự các vị coi ai hợp các vị tìm tới, nha. Nhớ cái đó, đó là những cách.

Tôi nhắc lại bài giảng chiều nay nè, tôi nói một chuyện rất là thường. Muốn hết đói là phải có ăn, muốn hết đói là phải ăn. Mà muốn ăn thì thức ăn vật chất thì mua được, xin được, nhờ cậy được. Nhưng mà thức ăn tinh thần là bắt buộc mình phải nấu. Mà muốn nấu là mình phải có bếp, phải có dao thớt, phải có nồi niêu, xoong chảo, chén tô, bát đĩa. Rồi cái gì nữa? Phải có rau trái, củ quả, gia vị, các thứ, gom hết lại để mà nấu. Chứ còn giao người ta nấu mình cũng sợ lắm. Người ta đâu biết mình bị tiểu đường, người ta xài đường quá nhiều. Người ta đâu biết mình bị suy thận, người ta đâu biết mình bị cao máu, cho nên người ta xài muối quá nhiều. Người ta đâu biết mình là kiêng, mình bị dư cholesterol, cho ăn dầu mỡ quá nhiều, chưa kể nó xài dầu cũ, cái dầu mà nó đã chiên 80 lần, thì mình tưởng tượng, thức ăn mà thức ăn vật chất, thức ăn sinh học mà nó còn khả nghi như vậy, thì nói gì thức ăn tinh thần. Và tôi đã nói, trong kinh dạy chúng ta, cho chúng ta biết có bốn trường hợp mà người ta đi bái Sư. Cái này ở trong Tăng chi cũng có, mà trong bộ A Tỳ Đàm thứ tư cũng có nói cái này, là bốn trường hợp mà người ta bái Sư. Trường hợp một là tôi đã nói rồi, nhưng mà cái lớp mình trí nhớ siêu phàm cho nên tôi mới phải nhắc lại. Có bốn trường hợp người ta đi bái Sư, đi cầu tầm Sư học đạo[34:58]

1. Trường hợp một gọi là rūpa-pamāṇa, có nghĩa là đi bái Sư, đi tầm Sư học đạo dựa trên cái hảo tướng của đương sự, thấy cao ráo, trắng trẻo, răng trắng, mắt sáng, trán rộng, tai dài, rồi đi theo. Đó gọi là rūpa-pamāṇa. “Rūpa” là cái hình thức, cái vẻ ngoài, appearance của mình. Còn “pamāṇa” là measurement, tức là mình đo lường một con người thông qua cái gì? Thông qua cái vẻ ngoài. Gọi là rūpa-pamāṇa.

2. Trường hợp thứ hai gọi là ghosa-pamāṇa, có nghĩa là mình đo lường, mình đánh giá, nhận xét một Sư-phụ thông qua tiếng tăm của vị đó. Tiếng tăm, mình cứ kiếm ông thầy nào nổi tiếng là mình đi học thôi. Thì tôi xin thưa với bà con, cái tiếng tăm nó là dấu chỉ của một người có năng lực, nhưng mà nó chỉ là một trong những dấu chỉ thôi. Nó là một trong những biểu hiện. Những người thật sự có thực lực chưa chắc nổi tiếng, và những người nổi tiếng chưa chắc có thực lực. Nhớ cái đó. Cái đó nhớ. Bởi vì trong đời này có bốn hạng:

1- Nổi tiếng nhưng mà không có thực lực.

2- Có thực lực nhưng mà không nổi tiếng.

3- Dạng thứ ba là có nổi tiếng và cũng có thực lực.

4- Rồi cái hạng thứ tư là tệ nhất: Không nổi tiếng mà cũng không có thực lực.

Có tới bốn hạng. Thì mình hên mình lộn vô cái ông mà có thực lực dầu nổi tiếng hay không nổi tiếng, miễn là có thực lực. Còn xui mà dính vô cái ông nổi tiếng mà không thực lực, hoặc là cái gì cũng không đó, là còn mệt nữa, phải không? Rồi. Vậy thì hạng thứ nhất đó là đi bái Sư là dựa vào cái hảo tướng của Sư-phụ. Cái thứ hai là dựa vào cái tiếng tăm của Sư-phụ (ghosa-pamāṇa).

3. Cái thứ ba gọi là lukha-pamāṇa, tức là bái Sư dựa trên cái đạo phong của Sư-phụ. Đạo phong là gì? Là cái hình thức, hình thức tu hành cái gì đó thấy ghê gớm quá, khả kính quá, đầy. Vấn đề đây không phải hảo tướng. Đó là hảo tướng là số một. Số ba không phải là hảo tướng, mà nó là cái đạo phong, cái cốt cách, đi đứng trang nghiêm, y áo coi như là cũ rách, rồi chỗ ở thì sơ sài, phải không? Hư nát, cũ mục, ăn uống kham khổ, điều kiện chật hẹp, quan sát cái đạo phong của vị đó, mà cái đạo phong nó không chắc. Bởi vì có những vị có đạo hạnh mà không có đạo phong. Có những vị có đạo phong mà không có đạo hạnh. Có những vị có cả hai. Và có những vị không

[18/07/2024 - 10:06 - anhlibrary]

có cả hai nhớ nha, đạo phong lukha-pamāṇa.

4. Có trường hợp thứ tư là dhamma-pamāṇa, có nghĩa là mình đến với vị thầy là bởi vì vị đó nói đúng pháp, hành đúng pháp, mà nếu được là đắc pháp. Ba cái: nói đúng pháp, hành đúng pháp, và đắc pháp. Thì tối thiểu là cũng phải nói đúng Pháp. Có nghĩa là mình ở gần ít nhất mình cũng được cái. Còn đằng này đến vị thầy mà không có y cứ trên cái pháp, dầu vị đó nói đúng pháp hay là hành đúng pháp hay là đã đắc pháp, thì nếu được cả ba thì quá tuyệt, hoặc là tệ hơn chút là cả hai: Nói đúng pháp và hành đúng pháp, còn tệ nữa, ít ra là nói đúng pháp. Còn cái nguy nhất là trượt quớt luôn. Cả ba cái này, thì dầu vị đó có hảo tướng, có tiếng tăm hay là có đạo phong, xài không được, xài không được, cẩn thận cái đó. Mà đa phần chúng ta thì ngại biết sự thật, ngại biết sự thật, có biết bao nhiêu cuộc hôn nhân máu lệ vì lỡ cưới rồi đó, muốn bỏ cũng khó, về tín ngưỡng tâm linh cũng vậy, lỡ theo thầy rồi bỏ khó, nó quen, nó quen.

Tôi bên này, tháng nay, không, 2 tháng rồi, thì hôm đó tôi đau quá, tôi đau chân quá, tôi đi chụp hình thì cái gót chân nó bị gai. Nó bị gai ở trong xương đau lắm, thì trong nhà mình thì có mấy chiếc dép để mang, thì cái đôi dép mà mang thiệt là êm thì nó hơi rộng, mang nó rút lên rút xuống, cái đôi mà mình trước khi mình bị đau, mình xỏ vô nó vừa vặn, mình mang vô nó thoải mái, mình mặc áo mình cũng cần cái vừa vặn, thì mình mang dép, mang giày, cũng cần cái vừa vặn, nó quen rồi. Cho nên chân nó đau nhưng mà tiện cái thói quen, cứ xỏ chân thì kiếm đôi vừa vặn đó, mà giờ cái vừa đó nó chỉ làm cho mình đau thôi, mà trong khi cái đôi mà nó êm thiệt thì nó hơi rộng, đấy. Thì ở đây cũng vậy, từ hôn nhân, tín ngưỡng, quan hệ xã hội, chúng ta thường có khuynh hướng là chọn cái gì nó vừa vặn với mình, chứ mình không để ý là nó đem lại cho mình cái gì? Nó đem lại cho mình cái gì thì nhiều khi mình thờ ơ cái đó, nó vừa nó quen. Tôi có biết mấy người quen của tôi, họ nói với tôi đó, họ nói Sư biết mua sắm nhiều túi xách lắm, nhiều túi xách, nhiều ba lô, nhiều bóp đầm lắm. Mà ngộ lắm. Cứ mỗi lần mà đi hốt cái toàn hốt mấy cái quen không, cái chuyện này có thiệt. Mà tôi tin, tôi tin, họ nói cứ xách tay vậy đó, cứ vô lục lục, chụp cái balo mà nó cũ nhất trong đám, làm như nó kỳ lắm, cái quai đeo nè, rồi mấy cái túi mà chung quanh nó vừa ý mình lắm, mà trong khi nó rẻ tiền mà nó cũ nhất. Trong khi mấy cái đắt tiền mua thì sướng thiệt, mua để đi xa mà sao kỳ, không có khoá. Rồi cái bóp đầm, xách tay cũng vậy, họ nói cái gì nó quen, nó củ xì vậy chứ có nhiều người họ còn tin là nó hên nữa. Họ nói: Hên Sư ơi, thấy nó cũ cũ dơ dơ chứ nó hên lắm, con xài nó con thấy hên lắm, thoải mái lắm. Thì cái này là Phật pháp cũng vậy đó. Nhớ tránh cái vụ mà vừa vặn, nó đem lại cho mình cái gì? Chứ không phải là mình thích nó. Trong đời sống này mình cần cái gì? Cái mình cần chữ cần và chữ đủ, cần là gì? Nó giúp được mình là cái cần, thiếu nó không được, thì cái đó mới gọi là cái cần. Còn cái mà bỏ được thì cái đó là cái dư. Cái mà bỏ sung được là cái thiếu. Cái gì có thể bỏ sung thì cái đó là thiếu, mà cái gì có thể bỏ đi thì cái đó gọi là dư. Còn cái gọi là đủ là gì? Là không thể bớt, không thể thêm. Còn cái cần

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

là gì? Cái cần là cái mà nó chỉ giúp cho mình và bỏ nó là mình có vấn đề, đó. Thì Phật pháp phải như vậy đó. Mình phải sống sao mà cái thiện pháp nó là cái cần, mất cái thiện rồi là mình không an lạc, Phật tử là Phật tử xịn. Phật tử nào mà khi mà cái thiện vắng mặt, cái thiện tâm vắng mặt, chánh niệm, từ bi, trí tuệ, vắng mặt là họ cảm thấy không an lạc. Hoặc là khi có tham, sân, si, gọi là ái, mạn, kiến, nghi, bủn xỉn, tỵ hiềm, có mặt là họ không an lạc. Cái tiêu chuẩn an lạc của người Phật tử phải là ở nội tâm, đó là người Phật tử khá. Còn người Phật tử mà họ đánh giá cái điều kiện an lạc thông qua những cái vật chất, thông qua những quan hệ xã hội, Phật tử đó xài không được, bữa nay tôi nói huych tet luôn, phải không? Huych tet. Người Phật tử mà an lạc hay đau khổ mà dựa trên những tiêu chuẩn ngoại tại, trên những cái điều kiện vật chất, hay những quan hệ tương tác với thiên hạ là dỏm. Phật tử thứ thiệt là phải an lạc với những cái bên trong mình, mình sẽ thấy không an lạc, sẽ cảm thấy đau khổ ray rứt, bất an, bất ổn, khi mà mình sống với phiền não. Và người Phật tử phải thấy mình được an lạc khi mình sống với Tín, Tân, Niệm, Định, Tuệ, với Từ bi, Trí tuệ, chia sẻ bao dung, yêu thương cảm thông. Người Phật tử mà cái điều kiện đau khổ và hạnh phúc nằm ở trong tâm thì người Phật tử đó xài được. Còn cái Phật tử mà đau khổ và hạnh phúc dựa trên hai thứ tôi vừa nói đó. Một là trên vật chất ngoại thân. Hai là trên những cái quan hệ tương tác, tiếp xúc, khều móc, móc nối, liên lạc, với người khác là không khá, không, không được. Mặc dù mình ở gần bạn lành mình sẽ an lạc, nhưng đừng có nghĩ an lạc đó do bạn lành đem lại, mà mình phải lành trước mình mới an lạc. Chứ còn bây giờ mình ở gần Ngài Pa-Auk mà cái bụng mình rác không, toan tính, tỵ hiềm thì lòng mình cũng không an lạc được, phải nhớ cái đó. Ngài là bạn lành, Ngài là minh sư thiện hữu của mình, đúng, mà mình không có OK thì không được, thì mình phải làm sao? Mình muốn làm được những điều này giờ tôi nói là các vị phải đưa hết kinh sách vào lòng. Đưa vào ba cách. Cách một, ghi nhớ càng nhiều càng tốt. Cách hai, tư duy, thâm thía, gậm nhấm, tiêu hóa. Các vị còn nhớ ba cách. Cách một là tiêu thụ, ăn và học giống nhau. Ăn nó cũng ba giai đoạn. Tiêu thụ là từ miệng nhai nhai nhai, nuốt ực vô tới bao tử, đó gọi là tiêu thụ. Còn tiêu hóa là từ bao tử mà chuyển xuống tới ruột già, gọi là tiêu hóa. Còn tiêu dung là những cái gì mình ăn vào nó được tải đi, nó nuôi toàn thân, cái nuôi tóc, nuôi móng, nuôi máu, nuôi gân, nuôi xương, nuôi tủy, đấy, thì cái đó gọi là tiêu dung. Ăn nó gồm có tiêu thụ, tiêu hóa, tiêu dung. Thì học cũng có ba: Tiêu thụ là nhớ thôi, nhớ quá kinh này, kinh kia, kinh này, kinh kia, Trung bộ, Trường bộ, nhớ lâu lâu, đó mới tiêu thụ. Nhưng còn có tiêu hóa là sao? Hiểu được kinh nó nói cái gì? Có khả năng đọc được giữa hai hàng chữ, đó gọi là tiêu hóa, hiểu được cái mà trong đó không có nói tới là tiêu hóa. Còn tiêu dung là sao? Là cái hiểu của mình, cái nhớ của mình mà nó chuyển hóa được con người mình, nó chuyển hóa được hành động, ngôn ngữ, nó chuyển hóa cho mình được an lạc hơn, nó chuyển hóa từ mình lây lan qua người khác cũng giúp người khác an lạc như là mình vậy. Đương nhiên là mình chỉ giúp được người nào mà cũng phải dân OK. Chứ dân không OK thì mình không giúp được họ đâu nha, rồi, nhớ cái đó. Thì cái đó gọi là tiêu thụ, tiêu hóa và tiêu dung là vậy đó. Có nghĩa là học, nhớ cho nhiều nó mới tiêu thụ, thâm thía, phải không? Thâm thía tiêu hóa cái mình học là tiêu hóa. Còn tiêu dung là đưa cái học nó vào ở trong đời sống, trong tâm tư của mình, mình kiểm soát được tâm trạng, cảm xúc, hành vi, ngôn ngữ, của mình khiến mình trở nên sạch sẽ hơn, an lạc hơn, tạo ra được một cái môi trường, một trường năng lượng cho bản thân và cho người khác, thì cái đó được gọi là giai đoạn tiêu dung, nha. Thì tôi mong là sau bài giải ngắn gọn này thôi, không cần nói nhiều, đừng có ham nghe nhiều, bỏ túi nhiều đó thôi, này giờ tôi nói, và tôi mong là trong room này nè, có người trong nước và ngoài nước, làm cho bằng hết bốn cái,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẨM PHỔ BIÊN

(c) www.toaikhanh.com

bốn cái chứ không phải ba. Phần mình là ba cái: Tiêu thụ, tiêu hóa và tiêu dung. Đó là ba. Cái đầu tiên phải có một cái phòng đọc sách cho ngon. Còn nếu có phát Bồ Đề tâm mà làm cái gì đó ghê gớm cho đại chúng, cho đời sau mai hậu, thì tôi đề nghị các vị thay vì làm bảo tháp dát vàng thờ Xá Lợi, NO, tôi đề nghị các vị bỏ ra tiền để làm cái này tôi nói. Một cái khu hang động phức hợp. Tại sao tôi kêu hang động? Là bởi vì cái đó mà một dãy phòng nhìn nó tẻ nhạt, nó boring, nó monotone lắm. Làm một cái khu phức hợp, một cái núi giả đó, trong nó có khoảng chừng 100 cái phòng, 100 cái hang, từ hang này nó dắt qua cái hang kia, hang lờn lờn lờn, ánh sáng và nhiệt độ ổn định, phải không? Thì mỗi phòng như vậy đó là những cái tấm mà Titan ấy, khắc những bài kinh mà mình gọi là tuyên ra, mình trích lục, phải không? Suu lục và trích diễm, tuyên chọn những bài kinh, những đoạn kinh và những câu kinh khắc lên tấm Titan, gắn chết trong vách hang. Nếu cần thì âm thanh luôn, ánh sáng, âm thanh và nhiệt độ, âm thanh mình cho âm thanh nhẹ nhẹ, âm thanh mà các vị nhớ mấy cái ông ca sĩ, có ông ca sĩ Tích lan mà ông đọc cái bài Tam quy không? Buddhāṃ Saranam Gacchami, đó. Cái bài đó, bài đó hay đó, bài đó hay. Bài quy y Phật, quy y Tam Bảo. Thì trong cái hang đó là cái âm thanh nó nhỏ thôi, đủ nghe thôi nha, nhẹ nhẹ, nhẹ nhàng, ánh sáng đâu đó là chuẩn, phải không? Nhiệt độ chuẩn. Âm thanh, ánh sáng chuẩn. Thì nếu bà con nào mà làm được cái này thì tôi ủng hộ hai tay, hai chân. Cái đó mới hay đó. Chứ còn mà mình khắc hết. Thứ nhất tốn kém cực kỳ, mà thứ hai nó đòi hỏi một miếng đất cực lớn, thứ ba nữa là ai đọc? đấy. Mình phải coi mình đang sống thời đại nào? Phải thực tế, thực tiễn, cụ thể, làm việc phải nhắm cái hiệu quả mới tác dụng có ý nghĩa, đấy. Phải nhớ cái đó, cái đó đặc biệt. Nếu bà con làm được cái đó ở tại miền bắc, miền trung, miền đông, miền tây, tuyệt vời. Chứ tôi thấy mà cứ tượng to đùng, tháp nguy nga chạm mây, mà cứ nhìn, cái tháp để nhìn chụp hình không, thì tôi thấy sao á. Tôi không có dám buông lời bất kính nhưng mà tôi chỉ nói được có chữ: Thấy nó là sao á, phải không? Thấy sao á, thay vì cái số tiền đó người ta làm nguyên cái khu hang động nhân tạo phức hợp, xuất sắc, xuất sắc. Trưa bà con vô đó ngồi thiền, xin lỗi chứ, mệt quá mình ngã lưng ra mình thăng giác ở trong đó cũng được, phải không? Mình thăng giác cũng được sống trong cái vùng năng lượng lành, thức dậy là ngồi thiền tiếp, đi kinh hành, đi thăm mấy cái phòng khác, mà toàn mấy cái câu kinh nó suu lục và trích diễm, tinh hoa chiết trung, làm phải làm cho hoành tráng. Cái đó là thiền viện đấy. Đó nó là vừa thiền viện này, học viện, tu viện luôn, ba viện. Cái đó là ba viện. Đó là ba trong một. Tu viện, thiền viện và học viện. Rồi cái ai mà đọc lơ mơ mà không hiểu bèn là chụp hình cái đó ra ngoài hỏi, giống như chỗ ta xin xăm vậy đó. Cứ vô xóc, xóc, xóc, coi mấy cái quẻ thượng thượng, hạ hạ xong là ra có mấy ông thầy ổng ngồi, ổng bàn, đúng không? Mình cũng vậy. Mình ra ngoài đó là có những người, có những tăng, những ni, những cư sĩ, phải có cả cư sĩ nữa. Mà gồm có nam, có nữ, có những vị âm thanh hay nè, có hảo tướng cũng được, lựa người có hảo tướng, âm thanh, đặc biệt là kiến thức, có đạo tâm, đạo hạnh, đạo phong, đạo cốt, đấy. Rồi bà con ra bà con cứ hỏi, thay vì người ta xin xăm người ta ra gặp thầy ông bàn, còn này là mình đi vòng ra mình hỏi câu kinh không biết nghĩa gì, mà trong chùa thay vì mình làm, mình in mấy cái lá mà lá giải xăm, đằng này mình in mấy cái bài, mấy câu giải, mấy lời giải của mấy bài kinh. Thí dụ như họ vô cái hang động số 81, họ thấy cái bài kinh họ không hiểu

nói cái gì, mới ra nói với mình, mình rút cái tờ 81 đưa cho họ, đó, ý nghĩa của tờ 81 như vậy. Thì hôm nay mà tôi giảng Kālāma mỗi Chủ Nhật là cái ý tôi đó là, lúc tôi giảng tôi không có ý làm cái đó, nhưng mà hôm nay nè, tôi nghĩ bây giờ cứ lấy mấy cái, nguyên 5 cuốn Kālāma đem khắc cũng được, rồi mấy cái bài giảng thì quý vị coi trong chú giải, chú

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIÊN

(c) www.toaikhanh.com

giải giải thích cái chỗ đó nói cái gì, cái gì, cái gì, phải không? Lấy cái đó cho bà con, lợi lạc vô biên. Đi khoảng chừng, mình tùy, tôi không biết là quý vị lấy bao nhiêu, quý vị có khả năng cất được bao nhiêu phòng, phải không? Quý vị cất được bao nhiêu phòng tôi sẵn sàng cung cấp, tôi lựa giùm quý vị mấy bài kinh phải nói là khủng khiếp nhất, đấy. Thì coi như là lựa giùm xong rồi đem khắc vô trong đó. Thì quý vị có thể làm 500 phòng hoặc là 1.250 phòng, lấy con số hay đó. Còn không nữa là 80 phòng tuối thọ Đức Phật hoặc là 45 phòng, tùy. Nhưng mà phải là những đoạn kinh đó, để cho bà con vô họ đọc, mà mấy cái phòng đó theo tôi đó thì đã nói hang, mình giả hang đừng có hình dáng nhất định, đừng có mấy cái hình, đừng có dựa theo cái mô hình của hình học, ví dụ như phải là hình tròn vo, hình vuông, hình chữ nhật, bát giác, bình hành, hình than, hình thoi mệt lắm. Mình lấy mấy cái hình thể thức tự nhiên của hang động rất là hay. Trong đó mình ghép những cái tấm Titan, rất là hay.

Thì tôi hôm nay bài giảng ngắn gọn tôi mong, chúng tôi mong là quý vị suy nghĩ lại cái cách mình đến với đạo, học đạo, hiểu đạo, hành đạo. Mình xét lại coi mình đang đi theo cái định hướng nào? Và đừng có để mình là phải có một ngày mình thối mắc... (Các vị nghe tiếng không? Là của cô bé hàng xóm chớ không phải là con của tôi, tôi chưa có con, nhỏ đó người Thụy Sĩ). Thì mong là bà con chia sẻ quan điểm này, và tự xét lại cái cách tu học của mình nó đang ra sao? Không muốn có một ngày, không mong có một ngày mà bà con 70 tuổi, 80 tuổi, ngồi nhớ lại, trời ơi đi chùa 40 năm sao cái đầu trót quớt. Hồi trẻ thì mình nghe nói giữ cái đầu rỗng rang, không học cho nó bốt cháp, mình thấy cái đó nó hay, mà tới hồi mà mình đụng chuyện, mình bị cận tử, bị trọng bệnh, bị hữu sự, bị thị phi, sao lúc cái đầu trống lỗng không biết Phật Pháp nằm ở đâu? Lúc đó mới thấy hận. Hận tại sao hồi xưa mình không chịu học giáo lý. Nghe tôi đi, cứ học, học rồi quên sạch. Chứ không phải học rồi cứ nhớ, cứ đọc ri ri như thằng ba trợn, không phải. Học rồi quên sạch. Nhưng mà đụng chuyện có cái xài. Chứ không phải học nhiều nó khủng. Không có đâu, không biết ai dọa các vị, tôi bảo đảm quý vị học Pháp không có khủng đâu, cứ học xong rồi quên, học xong rồi quên, nhớ được thì tốt, còn không có quên sạch đi, nhưng mà có học mà quên nó khác với cái thứ không có học. Tin tôi đi, nha. Các vị học tôi không có được gì đâu, nhưng mà tôi còn sống, tôi còn khỏe, tôi còn nói được, thì tôi vẫn là một mục bảo lưu quan điểm cho rằng muốn bốt khổ là phải tu Phật. Muốn tu Phật là phải học Phật, đấy, mà muốn học Phật là mình phải có cái định hướng, phải có cái phương án, phải có cái giải pháp, chứ không thể nào mà cứ mặc áo tràng rồi xin cái pháp danh, mua chuỗi, mua chuông, mua kinh, mua tượng về chất cho mày một phòng, rồi chờ 40 năm trôi qua trở thành một người Phật tử tóc trắng, đấy. Phật tử tóc trắng, coi như là trong bụng thì coi như là cái cọng rau muống, rau muống già, rỗng mà dai nhách hà, ớn nhứt cái đó đó, đi theo Đạo riết thành ra rau muống già, sợ lắm. Cây tre già nó rỗng nhưng mà còn xài được, phải không? Cây tre già rỗng còn xài được, mình có học đạo, mình lớn tuổi, mình trở thành... cũng rỗng nha, học đạo mà học cho giỏi cuối đời rỗng, mà cái rỗng của cái cây tre già, cái rỗng của ống sáo, ống tiêu, cái rỗng là thiêng liêng. Còn cái thứ mà không học đạo, về già nó cũng rỗng mà rỗng của cọng rau muống, mà cái thứ rau muống già ăn không được, mà đem đi làm vông như cọng lát, cọng nằng cũng không được, không có xài được cái gì hết, mà heo không biết nó có ăn không mình cũng không biết. Rau muống già khổ lắm. Cho nên bài giảng chiều nay, nếu mà có hỏi tôi cái nội dung, cái đề tài, đề cái đề tài là gì? "Đừng làm cọng rau muống già", đó. Cái đề tài đó là: "Đừng làm cọng rau muống già". Chúc các vị một ngày vui.